

osobních poměrů stát. zaměstnanců na Slov., není podmíněn uplatněním ve 14denní lhůtě.

Hledíc k těmto nárožům zastávaným konstantní judikaturou nss-u a k důvodům v cit. nál. uvedeným, nelze předpis dekretu dvorské komory z roku 1826 o propadné lhůtě 14denní aplikovati také ani na případy nároku stát. zaměstnance, resp. učitele veř. školy národní v Čechách na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti při přeložení na jiné místo, jelikož v takovémto případě nejde o »komisionelní jednání« ve smyslu cit. dvorské komory.

Na tom nemůže změnit nic ta okolnost, že v oběžníku zšr-y pro Čechy z 25. května 1920 č. II. A: 2030 ai 1920 č. z. š. r. 43871 ai 1920 oddíl V. č. 10 se praví, že »nárok na příslušné diety a na náhradu výloh cestovních a stěhovacích« jest uplatnit ve 14 dnech; neboť nehledě ani k otázce, zda předpisy oběžníku tohoto vůbec lze vztahovati na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti, a nehledě také ani k tomu, že oběžník onen na uvedeném místě nestanoví vůbec sankci ztráty nároku na nedodržení 14denní lhůty likvidační, má oběžník ten toliko instrukcionelní povahu a nemůže omezovati práva plynoucí učitelům veř. škol. národních z § 10 zák. par. a z příslušných předpisů úřednických.

Na věci nemění také nic ta okolnost, že st-l ve své žádosti z 25. listopadu 1923, resp. ve svém rekursu, o němž nař. rozhodnutím bylo rozhodováno, nedovolával se ani výnosu min. fin. z 3. února 1919 č. 1643 pres. ani usnesení min. rady z 19. července 1919, nýbrž výnosu min. fin. z 2. ledna 1920 neznámého čísla a výnosu min. škol. z 26. září 1922, č. 100.957, Věstník z roku 1922, číslo 10/146 str. 413, kterýžto poslední výnos týče se jenom »inspektorů a personálu průmyslových, obchodních, odborných, rodinných, živnostenských a kupeckých pokračovacích škol, jakož i státních učebních dílen«; neboť úřady nárok st-lův z toho důvodu nezamítly, a není také o materielním obsahu žádání st-lova sporu.

Č. 6034.

Veřejní zaměstnanci. — Školství (Slovensko): * Bývalý profesor býv. právnické akademie v Prešově nemůže uplatňovati svůj pensijní nárok, příslušející mu dle zák. čl. XXXVI : 1914 vůči pensijnímu fondu tímto zákonem zřízenému, proti čsl. státu.

(Nález ze dne 6. listopadu 1926 č. 22.589.)

V ě c: Dr. Karel F. v P. proti ministerstvu školství a národní osvěty o zaopatřovací požitky.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Podáním ze 16. února 1924 žádal st-l, profesor býv. právnické akademie v Prešově, min. škol., aby jej dnem 1. listopadu 1920 pensionovalo na základě zák. čl. XXXVI : 1914. Min. přiznalo st-li nař. rozhodnutím až do definitivního rozhodnutí o pensijním nároku od 1. ledna 1925 zálohu na pensi v částce ročních 5184 Kč, zálohu na bytné ročních 880 Kč a do odvolání válečnou podporu ročních 660 Kč.

— — —
O stížnosti uvážil nss takto:

Uherským zák. čl. XXXVI : 1914 byl utvořen zemský pensijní ústav. Podle § 1 a násl. tvoří tento zem. pens. ústav nestátní ústavy vyučovací v zákoně označené za účelem společného plnění zaopatření, které přísluší proti ústavům těm učitelským osobám na nich působících z tohoto služebního poměru. Podle §§ 73 a násl. opatřují se příjmy zem. pens. ústavu příspěvky vydržovatelů vyučovacích ústavů, kteří jsou jeho členy, pak příspěvky zaměstnanců a žactva těchto ústavů a přispívá konečně k příjmům těm i stát určitou ročně stanovenou částkou. Podle § 81 je zem. pens. ústav veř. fondem se zvláštní správou. Podle § 4 přísluší nárok na zaopatření zákonem tím stanovený za podmínek v zákoně uvedených toliko proti zem. pens. ústavu.

Z ustanovení těch plyne, že zem. pens. ústav podle zák. čl. XXXVI : 1914 je samostatným právním subjektem, jež jedině stíhá závazek k plnění zaopatření, na které zákon osobám v něm označeným dává nárok.

Stížnost netvrdí a nss neshledal, že by v tomto právním stavu, utvořeném zák. čl. XXXVI : 1914 byla nastala změna, zejména, že by některým zákonem byly ústavy vyučovací, jež jsou členy tohoto ústavu a jsou na území čsl. republiky, byly z jednotného zem. ústavu oním zák. článkem zřízeného vyloučeny, že by byl pro ně býval zřízen nový samostatný pensijní ústav a že by tomuto novému čsl. ústavu byla bývala přikázána určitá část jmění dosud společného, nebo že by čsl. stát byl převzal všeobecnou normou náklad na zaopatř. požitky, vzešlé na základě onoho zák. článku.

To stalo se ovšem s výhradou regresu — podle § 6 zák. z 3. července 1924 č. 167 Sb. jen, pokud se týče odpočivných a zaopatř. požitků učitelů ústavů v tomto zákoně č. 167/24 výslovně uvedených, mezi něž však ústav, na němž st-l vyučoval, nesporně nenáleží.

Stížnost také netvrdí, že by ministru škol. čsl. republiky příslušela správa zem. pens. ústavu podle čl. XXXVI : 1914, nebo že by bylo bývalo na tohoto ministra přeneseno rozhodování podle čl. 29 uvedeného zák. článku.

Je-li tomu tak, a přiznal-li žal. úřad přes to st-li až do def. rozhodnutí o jeho pens. nároku zálohu na pensí, dlužno v tom shledávati akt pouhé liberality, na nějž st-l neměl nároku a jež tudíž nss vzhledem k § 2 zák. o ss nemůže po věcné stránce přezkoumati. Nemůže se tudíž soud zabývati ani námitkou, že st-li přísluší pense již od 1. listopadu 1920, ani námitkou, že měla býti započtena dvojnásob doba ztrávená v zajetí, poněvadž otázky ty týkají se pens. nároku, o němž však úřad, jak dovozeno, právem nerozhodoval.

Č. 6035.

Okresní úředníci: Kdo může býti konceptním úředníkem podle zák. č. 63 z. z. česk.?

(Nález ze dne 8. listopadu 1926 č. 21.147.)

Věc: Vilém S. v J. (adv. Dr. Vintíř Radimský z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o úpravu služebního poměru.